

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124291684
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124291684.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej, v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. H. XXXX/XX, XXX XX I., právne zastúpený: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX I., právne zastúpená: soukeník – štrpka s. r. o., so sídlom Strážnická 8141/5, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 129,48 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 6C/45/2024-123 zo dňa 18. októbra 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 129,48 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 31.05.2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba žalobcu zamieťa.

III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. p o t v r d z u j e .

IV. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 129,48 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 15.05.2022 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na vec aplikoval ust. § 415 a § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 129,48 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 15.05.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania ako nároku na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-2309 zo dňa 20.12.2021 vo vyhovujúcej časti výroku I., o zmene rozsahu a podmienkach stretávania otca s maloletým dieťaťom (s výnimkou úpravy stretávania počas vianočných sviatkov v roku 2021 a novoročných sviatkov 2022) tak, že styk žalobcu s maloletým B. bol upravený v období odo dňa doručenia tohto rozhodnutia do 28.2.2022 v každom týždni v tomto mesiaci bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod., kedy si maloleté dieťa prevezme

od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v I., nachádzajúceho sa na K. L. C. I., do 15.00 hod. toho istého dňa, kedy maloleté dieťa na rovnakom mieste matke odovzdá a v období od 1.3.2022 v každom nepárnom týždni v kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 15.00 hod. toho istého dňa a v nedeľu v čase od 11.00 hod. do 17.00 hod. toho istého dňa, v ktorých dňoch a časoch si vždy maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v I., nachádzajúceho sa na K. L. C. I., a maloleté dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá. Súčasne bola matke uložená povinnosť v stanovených časoch, dňoch a na mieste týmto rozhodnutím určených maloleté dieťa otcovi odovzdať a toto na styk s otcom riadne pripraviť. Neodkladné opatrenie bolo nariadené až do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému B., vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019. Z predloženej SMS komunikácie žalobcu so žalovanou vyplýva, že v dňoch 12. až 14.05.2022 sa žalobca pýtal žalovanej, ako sa má maloletý, na čo žalovaná nereagovala. Dňa 13.5.2022 žalobca oznámil žalovanej, že na druhý deň príde pre dieťa tak, ako minule, aby ho nachystala na styk. Žalovaná na to reagovala: „B. nechce ísť, plače, že nechce ísť spať k tatkoví a chce zostať doma?“, na čo žalobca odpovedal: „Jasné staré známe klamstvá. Počkám na námestí do 10h, priprav riadne B. na styk a odovzdaj mi ho. Účelovo a zámerne maríš styk, škodíš nášmu synovi“. Žalovaná na to uviedla: „Zvláštne, že pokladáš za klamstvá, keď ti zopakujem, čo B. povedal. A to isté povedal už aj tebe, sám si to povedal na súde“. Žalobca odpísal „Toto mne syn povedal a ja som to hovoril na súde? Snaž sa pripraviť syna na styk, namiesto produkovania bludov. Nemieniš sa dostaviť? Maríš styk aj naďalej?“ Žalovaná reagovala „B. nechce ísť, už som ti písala.“ Žalobca žalovanej oznámil, že „Idem si pre B. pred dom, za to čo robíš sa môžeš hanbiť. Som pred domom odovzdaj mi syna. Si vôbec doma? Kde je B.?“ na čo žalovaná reagovala „B. nechce ísť, hovorí, že nechce ísť a nechce ísť spať k tatkoví.“ Žalobca jej odpísal, že „Klamstvá. Účelové marenie styku. Otvor dvere a odovzdaj mi syna. Otvor dvere a odovzdaj mi syna, nie je to tvoj rukojemník.“

3. Zo zhodných vyjadrení strán sporu súd prvej inštancie zistil, že žalobca následne privolať hliadku polície, ktorá urobila pohovor s matkou, ale k odovzdaniu dieťaťa žalobcovi nedošlo. Žalobca podal na žalovanú trestné oznámenie na OR PZ v Prievidzi, odbor kriminálnej polície. Z predloženého technického preukazu č. D. XXXXXX bolo zistené, že M. D., nar. XX.X.XXXX, je evidovaný ako vlastník vozidla C. N., EČV: F.. Podľa údajov v technickom preukaze je spotreba uvedeného vozidla 7,6 l/100 km. Z informácií dostupných na internete (O.) vyplýva, že počas 20. týždňa roku 2022 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,800 eur/liter. Zo zmluvy o výpožičke zo dňa 24.9.2021, uzatvorenej medzi A. M. D., nar. XX.X.XXXX, ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom vyplýva, že požičiavateľ bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo C. N. P.: F. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.9.2021 na dobu neurčitú.

4. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v podobe cestovných náhrad, ktorá škoda mu vznikla dňa 14.5.2022 v dôsledku toho, že márne cestoval na stretnutie so svojim synom v zmysle vyššie uvedeného neodkladného opatrenia Krajského súdu v Trenčíne z miesta svojho bydliska v I. do miesta bydliska maloletého v I.. Za aplikácie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že bolo preukázané a medzi stranami nesporné, že v rozhodnom čase dňa 14.05.2022 bolo stretávanie sa otca (žalobcu) s maloletým synom upravené vykonateľným súdnym rozhodnutím č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Medzi stranami sporu ako rodičmi maloletého v danom čase existovali osobné rozpory, ktoré sa negatívne prejavovali aj v oblasti výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému B.. V predmetnom období nebolo súdom rozhodnuté o osobnej starostlivosti o maloletého, ktorú de facto zabezpečovala matka. V tom čase sa vykonávalo rozsiahle dokazovanie v konaní o úprave rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu, prebiehalo aj rozvodové konanie strán sporu. Obaja rodičia boli opakovane vyzývaní vo veci konajúcimi súdmi k uvedomeniu si rodičovskej zodpovednosti, aby sa povzniesli nad svoje osobné spory a nezhody a riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech dieťaťa. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že v rámci rozvodového konania súd apeloval na rodičov, aby sa snažili rozšíriť styk otca s dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendu, t. j. od soboty do nedele nepretržite. Predmetom konania je posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodiť, že škoda nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo nesporné, že dňa 14.05.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom každú nepárnu sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. a nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej (t. j. matky dieťaťa), a to na vymedzenom mieste. Tomu zodpovedala povinnosť žalovanej ako matky dieťaťa na stretnutie s otcom ako žalobcom pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť. Žalobca sa dňa 14.05.2022 do miesta bydliska dieťaťa po predchádzajúcom upozornení prostredníctvom SMS správy dostavil, k odovzdaniu dieťaťa však v uvedený deň nedošlo. Žalovaná to odôvodňovala tým, že žalobca sa domáhal styku s dieťaťom podľa odporúčania Okresného súdu Bratislava IV, t. j. počas celého víkendu nepretržite a maloletý odmietal u otca spať.

Z predloženej SMS správy zo dňa 14.5.2022 vyplýva, že otec uviedol, že si dieťa prevezme na námestí, a teda nech ho žalovaná prichystá. Po oznámení žalovanej, že nechce ísť za otcom, žalobca žalovanej uviedol, že ide pred dom a nech mu dieťa odovzdá. K odovzdaniu dieťaťa otcovi však nedošlo, čo žalovaná odôvodňovala tým, že dieťa nechce ísť za otcom a nechce u neho prespať. Žalobca nemal možnosť maloletého ani vidieť.

6. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu so synom dňa 14.05.2022 dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom, keď bez relevantného objektívneho dôvodu syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Súd prvej inštancie prijal záver, že žalovaná svojim správaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420

ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že niet pochýb o tom, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť dňa 14.05.2022 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Je teda preukázané, že jeho cesta dňa 14.05.2022 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom toho je i podanie trestného oznámenia zo dňa 14.05.2022. Je nepochybné, že žalobca mal dňa 14.05.2022

právo na stretnutie s dieťaťom na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne

č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 a v rozsahu tohto rozhodnutia bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s dieťaťom umožniť a žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa v zmysle citovaného právoplatného rozhodnutia vrátiť o 15.00 hod. toho istého dňa. Niet takisto pochýb o tom, že škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním,

a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Túto skutočnosť však žiadnym spôsobom nepreukázala a rovnako nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Súd prvej inštancie poukázal v tomto smere na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne

č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022, podľa ktorého je potrebné zo strany matky toto rozhodnutie bezodkladne rešpektovať, nielen verbalizovať, ale do reálneho života premietnuť dôsledné splnenie si povinnosti dieťa v stanovených časoch na stretnutie s otcom pripraviť

a vytvoriť tak podmienky v záujme dieťaťa pre to, aby sa jeho vzťah s otcom mohol rozvíjať. Akékoľvek obštrukcie za daného stavu totiž, už vo svetle poskytnutej ochrany záujmom maloletého dieťaťa, nie sú udržateľné.

7. Súd prvej inštancie k obrane žalovanej, ktorá poukazovala na to, že maloletý odmietal styk so žalobcom, nakoľko bol stresovaný skutočnosťou, že musí u neho prespať, pričom tvrdila, že je veľmi náročné tieto styky realizovať bez jej prítomnosti, najmä v rozsahu na prespanie tak, ako to žalobca neustále vyžaduje, keďže maloletý je na ňu naviazaný, uviedol, že táto skutočnosť nič nemení na povinnosti matky pripraviť dieťa na styk s otcom v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať citované súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo

možné, aby sa styk realizoval. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno v konaní neuniesla. Súd prvej inštancie uzavrel, že dňa 14.5.2022 nebola v konaní preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila jeho stretnutie s otcom.

8. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca preukázal v konaní zodpovednosť žalovanej za škodu, ktorá vznikla žalobcovi zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta jeho bydliska do I. dňa 14.5.2022 a späť za účelom realizácie stretnutia sa s maloletým synom na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná na druhej strane nepreukázala, že škodu nezavinila.

9. Pokiaľ ide o rozsah nákladov, výšku náhrady škody, súd prvej inštancie mal za to, že žalovaná poukazovala na to, že žalobca pricestoval na styk s dieťaťom osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne. Neobstojí preto záver o nároku žalobcu na náhradu nákladov za užívanie vozidla a tento názor odôvodnila i rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/17/2023 zo dňa 30.4.2024. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v konaní zo strany žalovanej nedošlo k spochybneniu, resp. popretiu týchto skutkových tvrdení žalobcu a preto súd prvej inštancie považoval uvedené skutkové tvrdenia za nesporné. Súd prvej inštancie preto považoval nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z. z.

o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 283/2002 Z. z.“) v súvislosti s použitím vozidla na cestu z I. do I. a späť za opodstatnený.

10. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska I. - F. G. do miesta styku I., K. L. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 79,24 eur (0,213 eur x 372 km v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 117/2022 Z. z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 50,24 eur (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v 20. týždni 2022 v sume 1,800 eur/ liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/ 100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: $372 \text{ km} : 100 \text{ km} = 3,72 \times 7,6 \text{ l} = 28,272 \text{ litrov}$; $28,272 \text{ litrov} \times 1,800 \text{ eur}$ predstavuje po zaokrúhlení sumu 50,24 eur). Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 129,48 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z. z. aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax, poukazom na rozhodnutie R 12/90 a rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020. Žalobca si voči žalovanej uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 129,48 eura od 15.5.2022, t. j. odo dňa nasledujúceho po neuskutočnenom styku žalobcu s dieťaťom do zaplatenia. Súd prvej inštancie preto rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania.

11. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) pretože žalobca bol v konaní plne úspešný a preto mu súd prvej inštancie náhradu trov konania priznal proti žalovanej v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie v súvislosti s obranou žalovanej, že žalobca voči nej podal viaceré takmer identické žaloby, pričom niektoré časovo súvisiace nároky si mohol uplatniť jednou žalobou uviedol, že pri rozhodovaní postupoval v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16Co/9/2023, 17Co/61/2023, 8Co/26/2023, 17Co/42/2023, 17Co/66/2023 a iných. Je na úvahe žalobcu, akým spôsobom uplatňuje svoje práva a skutočnosť, že sa domáha svojich nárokov samostatnými žalobami nemôže byť pripočítaná na škodu žalobcu.

12. Proti tomuto rozsudku (výroku I. a II.) podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. f), písm. g) a písm. h) CSP. Namietala, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk žalobcu s maloletým v dôsledku porušenia právnej povinnosti v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka a zodpovedá

za náhradu cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Nemôže byť pripisované na ťarchu žalovanej, ak sa styk neuskutočnil

v dôsledku konania samotného žalobcu, nakoľko tento si žiadal maloletého na styk v rozpore s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Žalobca nebol v zmysle predmetného uznesenia oprávnený na styk s maloletým mimo stanovených denných hodín, preto žalovaná svojim konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, nakoľko je to žalobca, ktorý konal v rozpore s právoplatným a vykonateľným uznesením a nárokoval si styk nad rámec tohto uznesenia. Žalovaná uviedla, že aktívne riešila situácie, ktoré sa vyskytli pri odovzdávaní maloletého a snažila sa hľadať riešenia, pričom žalobcu riadne informovala

o vôli maloletého pri odovzdávaní, a to v prebiehajúcich konaniach, ako aj pred kolíznou opatrovníčkou, či pri samotnom odovzdávaní maloletého. Dodala, že po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa vrátane prípravy maloletého na styk s otcom. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nevzal pri rozhodovaní do úvahy, že žalovaná opakovane upozorňovala na citové prejavy maloletého, pričom tieto aktívne riešila.

V konaní bolo preukázané, že nešlo o jej úmyselné konanie a že si svojim konaním splnila prevenčnú povinnosť. Žalobca bol o všetkých týchto skutočnostiach informovaný, nakoľko sa zúčastňoval súvisiacich súdnych konaní, ako aj stretnutí s kolíznou opatrovníčkou. Preto nie je možné pripisovať porušenie právnej povinnosti na ťarchu žalovanej. Žalovaná poukázala na to, že si plnila všetky svoje povinnosti, konala v záujme maloletého syna, keď na problém ohľadom styku v rozsahu na prespanie upozorňovala nielen žalobcu ale aj konajúce súdy a kolíznou opatrovníčku. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica

sp. zn. 13CoE/2/2023 zo dňa 31.03.2023. Vzhľadom na odpor maloletého zúčastniť sa na styku so žalobcom, nezodpovedá za náhradu škody, ktorú si žalobca uplatňuje, nakoľko táto žalobcovi nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním, ale v súvislosti so samotným konaním žalobcu, ktorý sa napriek uvedeným skutočnostiam dostavil na styk s maloletým a žiadal jeho odovzdanie v rozpore s uznesením Krajského súdu Trenčín č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Citované rozhodnutie plne rešpektuje a maloletého riadne motivuje k styku so žalobcom, pričom žalobca namiesto rešpektovania súdneho rozhodnutia a plnohodnotného trávenia času s maloletým opakovane vyvoláva pre maloletého stresové situácie a trvá na styku s prespaním i keď vie, že táto skutočnosť vedie k negatívnemu postojú maloletého k realizácii styku, nakoľko tento sa odmieta odlúčiť od žalovanej na prespanie mimo domu. Predmetné uznesenie stanovilo len denné hodiny styku žalobcu s maloletým. Skutočnosť, že žalobca sa domáhal styku v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV., nie je možné podľa názoru žalovanej považovať za právne nárokovateľné, nakoľko Okresný súd Bratislava IV. v danom prípade nevydal meritórne rozhodnutie, ktoré by bolo pre obe strany záväzné. V danom prípade išlo len o odporúčanie postupného rozširovania styku s maloletým. Preto podľa žalovanej nemôže byť v dôsledku porušenia právnej povinnosti – neuskutočnenia styku, priznaná povinnosť nahradiť žalobcovi cestovné náklady do miesta bydliska maloletého. Vôľa maloletého je objektívny dôvod, pre ktorý nedošlo k realizácii styku v súbehu so sledovaním najlepšieho záujmu dieťaťa, pričom žalovaná opätovne zdôraznila, že v konaní nedošlo k preukázaniu jej zavinenia napr. vo forme jej ovplyvňovania maloletého. V predmetnej veci je potrebné situáciu, kedy došlo k vynaloženiu cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša poškodený – žalobca. Namietala, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s právnou otázkou údajného porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného súdneho rozhodnutia, nakoľko toto porušenie žalovanou nebolo v konaní preukázané. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná maloletého syna akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovala, prípadne, že by sa pri neuskutočnení styku jednalo výlučne o vôľu žalovanej. Došlo k jasnému preukázaniu skutočnosti, že žalobca odmieta dodržiavať hodiny styku stanovené spomínaným uznesením a že neuskutočnenie styku nastalo pričinením samotného žalobcu. Keby žalobca riadne dodržiaval stanovené denné hodiny styku a netrval na ňom v rozsahu prespania, maloletý by voči žalobcovi neprejavoval taký odmietavý postoj a styk sa mohol riadne uskutočniť. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil i nárok žalobcu na náhradu trov konania. Mala za to, že v danom prípade je preukázané, že trovy konania neboli účelne vynaložené, a teda je daný osobitný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania napriek úspechu žalobcu vo veci. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/9/2013 zo dňa 20.06.2014 uviedla, že v prejednávanom prípade boli naplnené objektívne skutočnosti majúce povahu dôvodov osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalobcovi priznať náhradu trov konania. Trovy konania, ktoré žalobcovi

v konaní vznikli, neboli „účelne vynaložené“, najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. Žalovaná uviedla, že neuskutočneniu stykov predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého.

Konanie žalobcu, keď tento podal na žalovanú viac identických žalôb, čo do účastníkov konania a predmetu sporu, je podľa názoru žalovanej potrebné posudzovať za účelové s cieľom uškodiť žalovanej, a teda priznanie náhrady trov konania žalobcovi je v rozpore so základnými princípmi a zásadami konania pred súdom, pričom v tomto smere poukázala na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 988/2012 zo dňa 25.07.2012. Ide o účelové konanie žalobcu, s cieľom neprimeraným spôsobom nútiť žalovanú vynaložiť značné množstvo času a finančných prostriedkov na svoju obranu. Žalovaná mala za to, že žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, nakoľko ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán. Zo strany žalobcu ide o zjavné zneužitie práva, čoho dôkazom je skutočnosť, že žalobca si rovnako uplatňuje nárok za nezrealizovaný styk dňa 15.05.2022 samostatnou žalobou (sp. zn. 12Up/952/2024), napriek tomu, že v danom prípade mohol podať jednu žalobu za po sebe nasledujúce dni neuskutočneného styku, pričom v uvedenom prípade si žalobca uplatňuje aj rovnakú výšku náhrady škody. Namietala výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené využíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, ktorá bola uzatvorená na dobu neurčitú. Preto to s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/77/2023 zo dňa 30.04.2024, keď žalobca v konaní vynaložené náklady nepreukázal. Nesúhlasila s priznanými úrokmi z omeškania, nakoľko jej nebola zo strany žalobcu zaslaná predžalobná výzva na zaplatenie predmetnej sumy, a teda žalobca ju pred podaním žaloby nevyzýval na zaplatenie náhrady škody. Žalovaná sa o nároku žalobcu a jeho výške dozvedela až doručením žaloby. Úrok z omeškania sa mal uplatniť len odo dňa nasledujúceho po dni, odkedy bola žalovanej doručená žaloba, teda od 31.05.2024. Žalovaná namietala porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku toho, že súd prvej inštancie sa nezaoberal najlepším záujmom dieťaťa vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti, z ktorej vyplýva povinnosť nahradiť žalobcovi majetkovú škodu. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovaný znalkyňou B. Q. R., ktorý bol počas pojednávania konaného dňa 05.09.2024 súdu prvej inštancie predložený a ktorého závermi žalovaná argumentovala. Žalovaná zároveň odvolaciemu súdu predložila oznámenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22.03.2022, ktoré podľa nej jasne preukazuje, že vyššie spomínaný apel Okresného súdu Bratislava IV nebol právne záväzným rozhodnutím, a teda jediným meritorným rozhodnutím, ktoré bolo v danom období pre obe strany záväzné, je uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Predložila Záverečnú správu z vykonávaného ambulantného výchovného opatrenia za obdobie od 20.02.2024 do 20.08.2024, ktorou poukazovala na to, že odmietavý postoj maloletého k styku so žalobcom stále pretrváva aj v súčasnosti. Zároveň predložila aj expertnú správu zo dňa 07.10.2024 vypracovanú D. A. S., ktorá podľa žalovanej preukazuje, že úmyselne nemarí styk žalobcu s maloletým a skutočne vyvíja aktívnu snahu na motivovanie maloletého na styk so žalobcom. Žalovaná mala preto za to, že je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. g) CSP, nakoľko uvedené dôkazy obsahujú podľa nej dôležité zistenia aj pre rozhodnutie v tejto veci. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie prípadne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že pôvodný návrh žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej k porušeniu právnej povinnosti uviedol, že odmietavá vôľa maloletého nebola v celom priebehu konania preukázaná. Poukázal na to, že žalovaná styk s jeho synom v určený deň neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Žalovaná žalobcovi v priebehu celého týždňa pred uskutočnením styku neodpovedala na žiadne SMS správy a preto žalobca nemal preukázanú (a neskôr potvrdenú ako vykonštruovanú a v celom rozsahu klamlivú) objektívnu prekážku styku. Žalobca mal za to, že žalovaná nepreukázala existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny a teda vôľu maloletého v deň zmareného styku v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého v čase styku so žalobcom. Žalovaná nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Žalobca v tomto smere poukázal na znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou D. B. K., D., z ktorého záverov podľa neho vyplýva tendenčnosť

a nepravdivosť jej tvrdení, keď žalovaná účelovo manipuluje maloletého voči žalobcovi tým spôsobom, že ho negatívne ovplyvňuje proti žalobcovi tak, že si maloletý osvojuje negatívne nastavenie žalovanej proti žalobcovi a jej odmietavý postoj k realizáciám styku. Žalobca mal za to, že preukázal všetky svoje tvrdenia ohľadne nároku, čo do jeho výšky, účelnosti a dôvodu, ako aj kauzálny nexus. Žalobca považuje prostriedky procesnej obrany spočívajúce

v predložení znaleckého posudku č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 a záverečných správ zo strany žalovanej za nezákonné a neprípustné, nakoľko tieto podliehajú sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Z týchto prostriedkov procesnej obrany nevyplýva nevdľa maloletého stykať sa so žalobcom. Znalecký posudok, vyhotovený dňa 15.01.2023, ako aj záverečné správy nemajú žiadny vplyv na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody v súvislosti so zmareným stykom dňa 14.5.2022. V súvislosti s apélom Okresného súdu Bratislava IV žalobca uviedol, že nejde len o odporúčanie Okresného súdu Bratislava IV, ale predovšetkým ide

o dohodu medzi oboma rodičmi, keďže s odporúčaním súdu súhlasil aj žalobca aj žalovaná na predmetnom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. Žalobca

v zmysle uvedeného záveru súdu postupoval, keď po porušení dohody a odporúčania Okresného súdu Bratislava IV zo strany žalovanej zotrval na mieste v zmysle právoplatného

a vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, domáhal sa styku v rozsahu tohto rozhodnutia a následne prišiel aj na ďalší deň v zmysle tohto rozhodnutia. K námietke žalovanej na výpožičku vozidla žalobca predložil čestné vyhlásenie požičiavateľa motorového vozidla zo dňa 02.12.2024, z obsahu ktorého vyplýva potvrdenie dohody, preto je nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad v súvislosti použitím motorového vozidla opodstatnený

a nesporný. Žalobca uviedol, že v zmysle dohody s požičiavateľom je povinný sa starať

o technický stav motorového vozidla a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. Rovnako je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je žalobca povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša žalobca výlučne sám, a to v celom rozsahu. Žalobca v konaní preukázal, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná paušálna cestovná náhrada zohľadňuje amortizáciu vozidla, povinné zmluvné, havarijné poistenie, opravy a údržbu motorového vozidla, opotrebenie

a výmenu pneumatík, rôznych druhov filtrov, motorového oleja, svetiel, brzdovej kvapaliny, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta a rôzne ďalšie náklady a poplatky spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Uviedol, že na týchto nákladoch

a poplatkoch sa podieľa výlučne on. Tie sa zvyšujú aj počtom najazdených kilometrov, ktoré žalobca zbytočne vynaložil za účelom realizácie styku s maloletým, ktorý žalovaná preukázane a nesporne zmarila svojim protiprávnym konaním. Poukázal na to, že pri vyčíslení nákladov spojených s použitím vozidla za účelom realizácie styku sa prihliada na paušálne náhrady nákladov obdobného používania osobných vozidiel na iné účely (R 12/1990). Dodal, že na tieto sa vzťahuje zákon č. 283/2002 Z. z., v zmysle ktorého patrí základná náhrada zamestnancovi bez ohľadu na to, či je použité motorové vozidlo vlastné alebo prenajaté (odplatne alebo bezodplatne) a vždy vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady uvedené v ust. § 7 tohto zákona. Mal za to, že nie je zákonná podmienka, aby na vyplácanie uvedených náhrad muselo ísť

o vlastné motorové vozidlo. K rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/77/2023 zo dňa 30.04.2023 uviedol, že toto vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a nesprávneho skutkového stavu. Žalobca nie je zaťažovaný dôkazným bremenom vo vzťahu

k preukazovaniu nároku na cestovné náhrady, ktoré majú charakter paušálu. Žalobca v konaní riadne preukázal vznik škody v celom rozsahu, vrátane cestovných náhrad a preto prijatie odlišného záveru by bolo hrubým zásahom do princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ako i hrubým zásahom do jeho základného práva na ochranu majetku

a práva na súdnu a inú ochranu. K námietke žalovanej vo vzťahu k úrokom z omeškania uviedol, že žalovaná sa dostala do omeškania momentom nesplnenia si svojej právnej povinnosti, a to dňom zmarením styku, čo konštatoval v obdobnej právnej veci aj Okresný súd Prievidza v rozsudku č. k. 11C/51/2022-219 zo dňa 10.10.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Co/18/2024-265 zo dňa 13.03.2024. Je v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí vyčítať a sankcionovať žalobcu, že si

v návrhu na vydanie platobného rozkazu uplatnil aj úrok z omeškania, keď zákonnosť uvedeného postupu je potvrdená právoplatne skončeným konaním v obdobnej právnej veci. Žalovaná mala dňa 14.5.2022 vedomosť o škode, ktorá vznikla jej vlastným úmyselným protiprávnym konaním a mala

vedomosť aj o presnej výške škody, ktorú žalobcovi zavinila. K priznanej náhrade trov konania žalobca poukázal na správne konštatovanie súdu prvej inštancie. Podanie žalôb za jednotlivé nerealizované stretnutia s maloletým synom, keď žalovaná porušila jej právnu povinnosť danú vykonateľným súdnym rozhodnutím, nemôže byť zjavným zneužitím práva. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí vrátane predmetnej právnej veci. Jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť, nakoľko ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk žalobcu s maloletým synom, ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia, ktoré je potrebné dôkladne posúdiť, čo nie je možné uskutočniť v jednom konaní.

Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný a účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností a preto podľa neho žalovaná v zmysle § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. S poukazom na uvedené preto žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a priznal mu proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Žalovaná v písomne podanej odvolacej replike uviedla, že v celom rozsahu zotrúva na podanom odvolaní. Zotrúva na názore, že svojim konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, a je to práve žalobca, ktorý konal v rozpore s právoplatným a vykonateľným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 a nárokoval si styk nad rámec tohto uznesenia. Poukázala na to, že medzi sporovými stranami nebolo doposiaľ preukázané, že by žalovaná akýmkoľvek spôsobom maloletého ovplyvňovala, pričom sám žalobca v konaní nepreukázal, akým spôsobom maloletého motivuje k tomu, aby sa jeho odpor k účasti na styku pomínul. Žalovaná uviedla, že maloletého na styk riadne pripravuje

a koná v súlade s jeho najlepším záujmom. Žalovaná zároveň namietala dôkazy, ktoré predložil do konania žalobca, poukazom na § 366 písm. d/ CSP, a to najmä z dôvodu koncentrácie konania, ako aj z toho dôvodu, že tieto nemajú žiadny súvis s týmto konaní. Čestné prehlásenie, ktoré bolo do konania predložené, nemôže byť posudzované ako prípustný prostriedok procesnej obrany a to s poukazom na koncentráciu konania ako aj z dôvodu účelovosti konania žalobcu, nakoľko k podpisu tohto došlo až dňa 02.12.2024, pričom samotná zmluva

o výpožičke bola uzatvorená dňa 24.09.2021. Podľa žalovanej je konanie žalobcu zjavne účelové, nakoľko tento nedisponuje žiadnymi dokladmi o uvedených nákladoch, ktorými by mohol preukázať tvrdenú skutočnosť. V ostatnom zopakovala svoje námietky uvedené v podanom odvolaní. Navrhla rozhodnúť v zmysle podaného odvolania.

15. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodalí.

16. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. podľa § 388 CSP čiastočne zmeniť a vo výroku II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správny, a to z nasledovných dôvodov:

17. Súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu na náhradu škody titulom uplatnených cestovných náhrad v dôsledku zmarenia styku s maloletým dieťaťom zo strany žalovanej, ktoré sa malo uskutočniť dňa 14.05.2022, pričom k realizácii styku nedošlo. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správny skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Odvolací súd sa preto v tejto časti v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

18. Odvolací súd považuje za vecne správny napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 129,48 eur. Žalovaná zodpovedá za vznik škody žalobcovi, pretože v konaní bolo preukázané splnenie všetkých predpokladov vzniku jej zodpovednosti za škodu a že žalovanej vznikla povinnosť škodu žalobcovi nahradiť. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že súd prvej inštancie sa už v odôvodnení

napadnutého rozsudku náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými dôvodmi podaného odvolania týkajúce sa merita veci, ktoré dôvody žalovaná prezentovala už počas konania pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto v odpovedi na vznesené námietky žalovanej v tomto smere odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v tejto časti k jednotlivým odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

19. Podľa § 415 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

20. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

21. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

22. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu vznikú v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané, v predmetnom prípade sa jedná o právnú povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné.

23. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 14.05.2022 pricestoval do miesta bydliska dieťaťa, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol styk zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia a to bez vopred oznámených objektívnych príčin.

24. Žalovaná v tomto smere namietala správnosť právneho posúdenia zodpovednosti za škodu, keď neboli správne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, a to zavinenie a protiprávny úkon (konanie). Uvedené odôvodňovala tým, že súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil výlučne pre vôľu maloletého, ktorý styk so žalobcom v rozsahu na prespanie odmietal, teda škoda vznikla bez jej zavinenia. Namietala porušenie právnej povinnosti, keď ku škode došlo v dôsledku nerešpektovania právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie sa v predmetnej veci nezaoberal najlepším záujmom maloletého dieťaťa vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti, z ktorej jej vyplýva povinnosť nahradiť žalobcovi škodu.

25. Odvolací súd vychádzajúc z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie konštatuje, že v konaní bolo preukázané, že strany sporu sú rodičia maloletého, ktorí vedú rozvodové konanie a konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode a to na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/91/2019. Súčasne je vedené konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému na čas do rozvodu, a to na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019. V konaní nebolo medzi stranami sporné (nespochybuje to ani samotná žalovaná v odvolaní), že dňa 14.05.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, napriek tomu, že v rozhodnom čase (na tento deň) bol styk žalobcu s maloletým upravený právoplatným a vykonateľným rozhodnutím – uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktoré žalobcovi umožňovalo styk s maloletým okrem iného aj v tento deň. V zmysle uvedeného rozhodnutia bol žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým synom každý týždeň v kalendárnom roku

vždy v sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a s účinnosťou od 01.03.2022 bol žalobca oprávnený na stretnutie s maloletým synom každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a v nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Žalovanej bola súčasne uložená povinnosť maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas

a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v I., L. K. L., prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti.

26. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že uznesenie, ktorým sa nariaďuje neodkladné opatrenie, je zásadne vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť. Vykonateľnosť uznesenia znamená, že povinnosť uložená vykonateľným rozhodnutím je nútene, t. j. aj proti vôli povinného účastníka, vymožiteľná. To znamená, že ten, komu je rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť okamihom nadobudnutia vykonateľnosti rozhodnutia splniť.

Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu. Práve okolnosť, že

v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uviedla. Nesplnenie povinnosti uloženej uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 žalovanou je porušením jej právnej povinnosti v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

27. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal posúdením porušenia právnej povinnosti na strane žalovanej. Rovnako tak pre posúdenie veci bolo potrebné zistiť, či tu boli také okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla žalovaná zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať.

28. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania aj podľa odvolacieho súdu nevyplývalo, že by existovali také objektívne okolnosti, pre ktoré by k styku žalobcu s maloletým dňa 14.05.2022 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala nedostatok jej zavinenia na vzniku škody. Žalovaná vylučovala svoje zavinenie s poukazom na vôľu maloletého, ktorý mal podľa jej tvrdenia styk so žalobcom v rozsahu na prespanie odmietat'. Žalovaná v konaní nepreukázala odmietavú vôľu maloletého v čase styku, nepreukázala, že silné citové, odmietavé prejavy maloletého boli vzhľadom na jeho vek, rozumovú a vôľovú vyspelosť prejavom vôle, ktorý má súd zohľadniť. Treba mať na zreteli, že súd prvej inštancie v danom čase vzhliadol narušené vzťahy medzi rodičmi (prítomné už v čase predchádzajúceho rozhodovania o dočasnej úprave výkonu rodičovských práv a povinností a styku otca s mal. dieťaťom) naďalej pretrvávajúce do takej miery, že ani v súčasnosti nemožno očakávať vzájomnú efektívnu spoluprácu a zhodu oboch rodičov v otázke styku žalobcu (otca) s dieťaťom. Preto sa konajúce súdy snažili rodičov motivovať k snahe riešiť vzniknuté napäté situácie a v rámci rozvodového konania apelovať na rozšírenie styku otca s maloletým dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendu (od soboty do nedele nepretržite). Nemožno odignorovať, že v čase zmarenia styku šlo o skoro 4-ročné dieťa, závislé na matke, ktorá ho má vo svojej osobnej starostlivosti, s ktorou má bezprostredne blízky vzťah a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Žalovaná nemôže ponechať na výlučnej vôli dieťaťa, na jeho rozhodnutí, či je ochotné sa s otcom stretnúť. Odvolací súd zdôrazňuje, že povinnosť žalovanej uloženu vykonateľným uznesením spočíva v tom, že maloleté dieťa v stanovených časoch otcovi riadne odovzdať na miestne k tomu určenom a maloleté dieťa aj zodpovedajúcim spôsobom na tento styk riadne pripraviť, je potrebné zo strany matky rešpektovať a dodržiavať a zo strany matky nielen verbalizovať, aby tak bol vytvorený základ na zlepšenie vzťahov medzi rodičmi, budovanie vzťahu otca s maloletým dieťaťom a neuprednostňovať pred ním svoje vlastné životné predstavy a osobné problémy so žalobcom. Nemožno pochybovať, že otec má záujem sa s dieťaťom stretávať a prehlbovať citové väzby, preto akékoľvek obštrukcie zo strany matky (bez ospravedliteľného dôvodu), ktoré by v styku otca s maloletým dieťaťom naďalej bránili prípadne formou ovplyvňovania maloletého tento úmyselne marila vo svetle poskytnutej ochrany záujmom mal. dieťaťa, nie sú udržateľné. V priebehu tohto konania žalovaná síce verbalizovala ako prioritu záujem maloletého dieťaťa a verbálne vylučovala také konania z jej strany, ktoré by smerovalo k diskvalifikácii otca (žalobcu) ako druhého rodiča podieľať sa na výkone rodičovských práv, ktoré však nepreukázala. Z uvedených

skutočností a vykonaných dôkazov sa žalovanej nepodarilo preukázať, že uloženú povinnosť riadne a včas splnila.

29. Poukaz žalovanej v podanom odvolaní na najlepší záujem maloletého nie je dôvodný. Odvolací súd sa stotožňuje so žalovanou, že záujem maloletého dieťaťa je významným kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach starostlivosti o maloletých, ide o právnu kategóriu z oblasti rodinného práva. Toto kritérium bolo skúmané a hodnotené pri rozhodovaní súdu vo veci starostlivosti súdu o maloletého, čo sa prejavilo vo výroku rozhodnutia tohto súdu, ktorému zákon priznal štatút vykonateľnosti (uznesenie Krajského súdu č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022), preto nie je prípustné, aby súd v tomto konaní o náhradu škody prehodnocoval súlad povinnosti žalovanej s najlepším záujmom maloletého ku dňu 14.05.2022 (ku dňu styku). Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej.

30. Za nedôvodný považuje odvolací súd aj námietku žalovanej, že žalobca sa domáhal rozšíreného styku s dieťaťom v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV, t. j. počas celého víkendu nepretržite s prespatím, čo maloletý podľa tvrdenia žalovanej odmietal, s čím sa súd prvej inštancie v otázke údajného porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného rozhodnutia nesprávne vysporiadal (ktoré rovnako produkovala už v prvoinštančnom konaní). Podľa odvolacieho súdu z obsahu SMS komunikácie vyplynulo, že žalobca dňa 13.05.2022 kontaktoval žalovanú ohľadom odovzdania a prípravy maloletého na styk, ktorý sa mal uskutočniť na druhý deň (t. j. 14.05.2022), na čo žalovaná nereagovala. V nasledujúci deň sa žalobca preto dostavil na miesto odovzdania (na K. L. C. I.), kedy sa opäť domáhal styku s maloletým. Žalovaná žalobcovi uviedla, že maloletý plače, nechce ísť spať k otcovi (žalobcovi). Žalobca sa dostavil pred bytový dom žalovanej, žiadal odovzdanie maloletého, pričom žalovaná opätovne oznámila žalobcovi, že maloletý nechce ísť a maloletého žalobcovi neodovzdala. V prospech žalovanej nevznievajú produkované tvrdenia o nerešpektovaní hodiny styku stanovené rozhodnutím súdu zo strany žalobcu, ktoré odvolací súd považuje za účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za porušenie jej povinnosti. Žalobca požadoval uskutočniť styk v zmysle právoplatného a vykonateľného uznesenia Krajského súdu č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 a nie v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV.

31. V konečnom dôsledku neobstojí námietka žalovanej, že na vynaloženie cestovných výdavkov je potrebné aplikovať žalovanou tvrdý koncept „bežného životného rizika“, ktoré znáša žalobca. O bežnom riziku, že môže dôjsť k zbytočnému vynaloženiu cestovných nákladov, by bolo možné hovoriť v prípade neuskutočnenia bežného stretnutia nenariadeného súdnym rozhodnutím, ku ktorému z rôznych dôvodov nedošlo. V danom prípade však žalovaná mala súdom nariadenú povinnosť maloletého odovzdať žalobcovi, uskutočnenie styku sa predpokladalo a žalobcovi nebol pred realizáciou styku oznámený žiaden objektívny dôvod zmarenia styku, keďže žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 14.05.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže, resp. že dieťa na tento neprivedie. A navyše, žalovaná žalobcovi neumožnila ani minimálny osobný či sprostredkovaný vizuálny kontakt s maloletým dieťaťom, ktorá skutočnosť preukázateľne vyplýva zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 14.05.2022.

32. Vychádzajúc z čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle § 149 až § 154 CSP strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, tieto skutkové tvrdenia ako aj návrhy na vykonanie dôkazov o nich sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného vyplýva, že medzi základné povinnosti strán sporu teda patrí v konaní povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkazná povinnosť, ktoré si však strany musia splniť do určitého okamihu konania (do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania konajúcim súdom).

33. Odvolací súd neprihliadol na žalovanou predložené dôkazy v odvolaní, a to záverečné správy z vykonávaného ambulantného výchovného opatrenia za obdobie od 20.02.2024 do 20.08.2024, keďže ide o tzv. novoty (nové dôkazy). Podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP možno odvolanie odôvodniť tým, že

zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. V ustanovení § 366 CSP sa v nadväznosti na to vymedzuje, za akých podmienok také ďalšie prostriedky procesnej obrany sú prípustným odvolacím dôvodom. Žalovaná

v odvolaní neuviedla, prečo navrhované dôkazy (návrhy na doplnenie dokazovania) uplatňuje až v odvolacom konaní a prečo ich nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z dátumu ich vyhotovenia vyplýva, že ich mala k dispozícii, resp. mala o nich vedomosť ešte v čase konania pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nie je splnená žiadna výnimka v zmysle § 366 CSP a to uvedenie nových skutočností a dôkazov, preto je návrh žalovanej na doplnenie dokazovania neprípustným odvolacím dôvodom, na ktorý odvolací súd neprihliadal.

34. Odvolací súd neprihliadal ani na oznámenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22.03.2022, ktoré bolo predložené žalovanou na pojednávaní dňa 05.09.2024, nakoľko ide o prostriedok procesnej obrany, ktorým nie je prípustný ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP. Odvolací súd v tomto smere opätovne poukazuje na to, že z vyjadrení žalobcu vyplýva, že tento sa nedomáhal styku v zmysle uvedeného apelu Okresného súdu Bratislava IV, ale styku v zmysle vykonateľného uznesení Krajského súdu č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022.

35. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd správu D. A. S. zo dňa 07.10.2024, predloženú žalovanou, nakoľko táto správa neobsahuje zistenia pre rozhodnutie v preskúmvanej veci. Predmetom tohto konania je náhrada škody spočívajúca vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť za účelom uskutočnenia styku dňa 14.05.2022, vzhľadom na ktorú skutočnosť predmetná správa zo dňa 07.10.2024 nevypovedá o psychickom stave maloletého v rozhodnom období. V zmysle § 366 CSP ide o novotu v odvolacom konaní, preto odvolací súd na nový dôkaz neprihliadal.

36. Námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd vyhodnotil rovnako ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal a s akými skutkovými závermi tieto dôkazy posúdil, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré vysvetlil zrozumiteľne a podrobne, pričom tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s obranou žalovanej. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Okolnosť, že táto odpoveď žalovanú neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP; za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalovanej. Uvedené sa týka námietky žalovanej, že súd prvej inštancie nechal pri rozhodovaní do úvahy aj žalovanou predložený znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovaný B. Q. R., keďže tento nebol z pohľadu jeho záverov relevantný na posúdenie nároku žalobcu na náhradu škody v súvislosti so zmareným stykom s maloletým dňa 14.05.2022, nakoľko bol vypracovaný vo veci rozvodu sporových strán a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností. Zároveň závery z tohto znaleckého posudku nepredstavovali akúkoľvek objektívnu okolnosť na strane žalovanej, z ktorých by bolo možné spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať a žalovaná zároveň ani netvrdila, že by bol vyhotovený za účelom posúdenia, či dňa 14.05.2022 existovala objektívna prekážka vylučujúca styk žalobcu s maloletým.

37. Pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo vo vzťahu k meritu veci relevantné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 14.05.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postojovi u maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uložených povinností maloletého syna na styk s otcom (žalobcom) riadne pripraviť. Nepreukázala teda, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody.

38. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 14.05.2022 absolvoval za účelom styku so synom cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska - z I., do miesta bydliska maloletého - do I.. Stretnutie sa však nezrealizovalo, nakoľko žalovaná neodovzdala maloletého na styk so žalobcom. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom umožniť. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi (otcovi) a zároveň žalovaná nespĺnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo v danom prípade nebolo preukázané.

39. Žalovaná v odvolaní namietala aj výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané, s uvedením, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom predmetné motorové vozidlo užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Odvolací súd sa s argumentáciou žalovanej nestotožnil a v tomto smere poukazuje na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (porov. rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviach, sp. zn. 22Co 577/2003 zo dňa 10.07.2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003 zo dňa 22.12.2004) Nie je relevantná ani obrana žalovanej v odvolaní, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté a to či už odplatne alebo bezodplatne (porovnaj R 12/1990).

40. Odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalovanej poukazom na priznanie nároku žalobcu na úroky z omeškania, ako dôvodnú. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po neuskutočnenom styku žalobcu s dieťaťom do zaplatenia (t. j. od 15.02.2022). Odvolací súd sa však s týmto názorom nestotožňuje. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tieto možno žalobcovi priznať iba od toho času, keď sa žalovaná ako dlžník dostala do omeškania. Vzhľadom na to, že pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas splnenia, treba vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je škodca povinný škodu nahradiť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o splnenie požiadal. Ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; pravdaže, dňom zročnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň, po doručení tejto žaloby žalovanému (viď R 27/1977). V danom prípade ide jednoznačne o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím, a teda žalovaná sa dostala do omeškania s plnením až odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby, resp. platobného rozkazu (t. j. dňa 31.05.2024), V konaní nebolo preukázané, že žalobca vyzýval žalovanú pred podaním žaloby na zaplatenie náhrady škody.

41. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že žalovaná mala už dňa 14.05.2022 (v deň neuskutočneného styku) vedomosť o presnej výške škody, ktorú žalobcovi zavinila, odvolací súd považuje túto za nesprávnu. Odvolací súd má za to, že žalobca nedoložil do konania žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývala táto skutočnosť. Žalobca v deň uskutočnenia styku žiadnym spôsobom nevyzval žalovanú na úhradu vzniknutej náhrady škody, túto nevyčíslil a preto sa žalovaná o nároku žalobcu a jeho výške dozvedela až doručením platobného rozkazu, ktorý jej bol preukázateľne doručený dňa 30.05.2024. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že nepriznaním úroku z omeškania odo dňa nasledujúceho po neuskutočnenom styku žalobcu s maloletým (t. j. od 15.05.2022) by došlo k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, keďže v obdobnej právnej veci mu bol týmto spôsobom úrok z omeškania priznaný (rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 11C/51/2022-219 zo dňa 10.10.2023 potvrdený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Co/18/2024-265 zo dňa 13.03.2024) odvolací súd uvádza, že v predmetnej právnej veci žalovaná v podanom odvolaní túto skutočnosť nenamietala a preto nebola predmetom odvolacieho prieskumu, čím nemohlo dôjsť k porušeniu namietaných princíпов. Odvolací súd považoval nárok žalobcu v tejto časti za dôvodný len za obdobie od 31.05.2024 až do zaplatenia. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie /v časti vzniku nároku žalobcu na úroky z omeškania/ tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť

žalobcovi sumu vo výške 129,48 eur z titulu náhrady škody spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 31.05.2024 do zaplattenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, nakoľko si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania nad rámec priznanej náhrady.

42. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania zistil, že odvolacie námietky žalovanej nie sú dôvodné. Žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie mal aplikovať ustanovenie § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať z dôvodov hodných osobitného zreteľa, keď konanie žalobcu, ktorý podal niekoľko takmer identických žalôb, je účelové s cieľom uškodiť žalovanej a v rozpore s dobrými mravmi.

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia sa v sporovom konaní, o ktoré ide tiež nepochybne v posudzovanej veci, povinnosť nahradiť trovy konania primárne spravuje zásadou úspechu v konaní čo znamená, že strana, ktorá v spore uspela, má v princípe právo na to, aby sa jej nahradili trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona. Prelomenie uvedených zásad je možné len za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 257 CSP.

45. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

46. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy teda v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť takéhoto prípadu môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany povinnej, či je možnosť plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný, alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

47. Judikatúra však tiež konštatuje, že uvedené ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (príkladom viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009 zo dňa 28.01.2010), nejde o predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Pri posudzovaní možnosti aplikácie ust. § 257 CSP nemožno tiež v konečnom dôsledku opomenúť, že náhrada trov konania plní vo vzťahu k sporovým stranám tri základné funkcie. Predovšetkým ide o funkciu kompenzačnú, ktorá vyplýva už zo skutočnosti, že trovy konania sa strane nahrádzajú. To je prejavom tradičného princípu, podľa ktorého tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu. Súčasne možno pri náhrade trov konania vnímať aj prvky preventívnej funkcie, keďže nevyhnutnosť vzniku trov každého sporového konania do určitej miery preventívne pôsobí proti svojvoľnému a šikanóznemu uplatňovaniu alebo bráneniu domnelých subjektívnych práv na súde a tiež sankčnú funkciu.

48. Porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie ako i odvolací súd žalobe žalobcu v ťažiskovej časti vyhovel (s výnimkou odvolacím súdom časti nepriznaných úrokov z omeškania zo sumy 5 % ročne zo sumy 129,48 eur od 15.05.2022 do 30.05.2024) a vo svetle zásady úspechu bolo tak potrebné žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva vznikli.

49. V posudzovanej veci odvolací súd skonštatoval, že aplikácia ust. § 257 CSP na náhradu trov prvoinštančného konania v neprospech žalobcu je vzhľadom na okolnosti veci neutržateľnou. Nebolo sporným, že žalobca uplatnil vo viacerých samostatných konaniach nároky voči žalovanej, ktoré majú pôvod v nerealizovaní stretnutí žalobcu s jeho maloletým dieťaťom a s nimi spojeným vznikom nákladov vynaložených na cesty do bydliska maloletého dieťaťa, ktoré sa odlišujú dátumom nerealizovaného styku, dôvodmi uvádzanými na obranu žalovanou, prípadne rôznymi vykonateľnými súdnymi titulmi, ktorými priebežne na časovej osi bolo upravované stretávanie žalobcu ako rodiča s maloletým. Nad rámec toho, že nie je možné určiť objektívne kritérium, na základe ktorého by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby spojil jednotlivé nároky na náhradu škody do jednej žaloby, teda podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, kedy žalovaná porušovala zákonnú povinnosť, nemožno hodnotiť ako zjavné zneužitie práva, keďže žalobcovi nemožno upierať jeho právo podať samostatnú žalobu (zákon mu to nezakazuje), ani byť v konaní zastúpený právnym zástupcom. Významnou skutočnosťou je tiež to, že napriek tomu, že bolo vedených niekoľko konaní s identickým predmetom konania (rozdielny len čas a dátum nerealizovaného styku), žalovaná na svojom postoji v časovom horizonte nič nezmenila, o čom svedčia úspechy žalobcu v týchto nárokoch (v ťažiskovej časti). Žalobca v konaní poukázal na uznesenie Okresného súdu Prievdza č. k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022, ktorým súd zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí vedených na Okresnom súde Prievdza pre neefektívnosť z dôvodu, že jednotlivé veci strán sporu, ktorých predmetom je náhrada škody z titulu nerealizovaných stykov žalobcu s dieťaťom, sa líšia skutkovými tvrdeniami strán sporu, exekučnými titulmi, štádiom konania a požiadavkou na vykonanie dokazovania, kedy už z tohto procesného postupu súdu je potrebné vyvodiť záver, že samotný súd svojim rozhodnutím o nespojení vecí na spoločné konanie akceptoval ako správny postup žalobcu, ktorý si svoje nároky proti žalovanej uplatnil samostatnými žalobami a vzhľadom na vývoj okolností v daných veciach, ktorý názor si osvojil i odvolací súd v prejednávanej veci.

50. Riadiac sa vyššie uvedenými princípmi, s poukazom na danú vec, predmetom ktorej je spor majetkovej povahy, nie spor týkajúci sa úpravy styku otca s maloletým, odvolací súd vyhodnotil, že pre uplatnenie ust. § 257 CSP nie sú splnené podmienky.

51. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca v konaní vzhľadom na odvolacím súdom v časti zamietnutú žalobu (v časti nepriznaných úrokov z omeškania zo sumy 5 % ročne zo sumy 129,48 eur od 15.05.2022 do 30.05.2024) nebol úplne úspešný, odvolací súd má za to, že napriek tomu mu bolo potrebné priznať úplnú náhradu trov prvoinštančného konania, keďže bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, nakoľko žalobca bol úspešný nielen čo sa týka celej istiny, ale i v časti príslušenstva za obdobie od 31.05.2024 a to až do zaplatenia, pričom žalobca bol neúspešný len v nepatrnej zanedbateľnej časti. Odvolací súd v tomto smere poukazuje i na záver uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.04.2004 uplatniteľný aj v aktuálnej dobe za platnosti novej procesnej úpravy CSP analogicky, avšak len sčasti (vzhľadom na neexistenciu úpravy obdobnej § 142 ods. 3 OSP), podľa ktorého pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevyšuje 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021, podľa ktorých „Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 O.s.p. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“.

52. V prejednávanej veci nejde o situáciu, keď by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zřejmé, že žalobca mal čiastočne neúspech v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu odvolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je možné aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP sám „dotvoril“ právnú normu riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. S prihliadnutím na princíp právnej istoty uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 129,48 eur aj s 5 % ročným úrokom z omeškania od 31.05.2024 do zaplatenia a neúspešný

bol len v časti 5 % ročného úroku z omeškania z istiny 129,48 eur za obdobie od 15.05.2022 do 30.05.2024, patrí náhrada trov konania v plnej výške. Odvolací súd zohľadnil aj ustálenú rozhodovaciu činnosť v obdobných sporoch strán sporu. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa sporových strán odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/11/2025-196 zo dňa 25.02.2025, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok I.) a v súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.), pričom v bode

48. odôvodnenia svojho rozhodnutia bolo konštatované, že „Porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie svojím rozhodnutím jeho žalobe v ťažiskovej časti vyhovel (s výnimkou časti nepriznaných úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 144,18 eur od 23.01.2022 do 26.04.2024) a vo svetle zásady úspechu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva vznikli.“ Odvolací súd taktiež poukazuje i na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Co/2/2025-181 zo dňa 26.03.2025 vo veci tých istých strán sporu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania tak, že žalobcovi bola priznaná úplná náhrada trov konania voči žalovanej napriek tomu, že žalobca nebol úplne úspešný len v časti úrokov z omeškania, pričom v meritu veci bol plne úspešný.

53. Odvolací súd nad rámec v tomto smere uvádza, že náhradu trov konania by logicky nebolo možné ani pomerne rozdeliť v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, keďže úrok z omeškania uplatnený žalobou plynul a plynie aj po rozhodnutí súdu a to až do zaplatenia zo strany žalovanej, v dôsledku čoho možno konštatovať, že sa ďalej mení aj pomer úspechu strán v spore v nadväznosti na plynutie doby omeškania so splnením povinnosti uloženej žalovanej. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako i okolnosti danej veci možno považovať rozhodnutie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania za primerané a zodpovedajúce spravodlivému usporiadaniu veci medzi stranami sporu.

54. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd preto potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. ako vecne správne.

55. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, keď žalobca bol neúspešný len v nepatrnej časti / v určení okamihu omeškania žalovanej/, preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

56. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).